

Sygn. akt V KK 353/22

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziół

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29 września 2022 r.,

sprawy **I. M.**

oskarżonego z art. 178a § 1 k.k.

z powodu kasacji wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w Rawie Mazowieckiej
na niekorzyść

od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi

z dnia 11 maja 2022 r., sygn. akt V Ka 1746/21

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej

z dnia 10 września 2021 r., sygn. akt II K 567/20

**oddala kasację jako oczywiście bezzasadną, a kosztami
sądowymi postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy przypomnieć, że kasacja to nadzwyczajny środek zaskarżenia, i nawet wniesiona – jak w niniejszej sprawie – od wyroku reformatoryjnego Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 11 maja 2022 r. sygn. akt V Ka 1746/21, którym diametralnie zmieniono wyrok Sądu *meriti*, nie inicjuje kolejnej kontroli instancyjnej, zaś tej już przeprowadzonej nie powiela (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 marca 2021, sygn. akt IV KK 683/19, LEX nr 3232241). Jej podstawy są autonomicznie określone w art. 523 § 1 k.p.k., są nimi tylko - obok uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k.- „inne rażące naruszenie prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść wyroku”.

Oceniając kasację Prokuratora Rejonowego w Rawie Mazowieckiej z powyższej perspektywy należy podnieść, że wskazany w niej jedyny zarzut - zarzut rażącego mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 k.p.k. oraz art. 458 k.p.k., na skutek przeprowadzenia nierzetelnej kontroli odwoławczej, jest oczywiście bezzasadny. Nie jest bowiem prawdziwe zawarte w tym zarzucie stwierdzenie, że Sąd Okręgowy w Łodzi, działający jako sąd odwoławczy, dokonał „wybiórczej, powierzchownej, fragmentarycznej, a w konsekwencji dowolnej i nieobiektywnej” oceny całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Wbrew twierdzeniom skarżącego, z uzasadnienia zaskarżonego kasacją wyroku, jednoznacznie wynika dlaczego ten Sąd nie uznał dowodów wskazanych przez Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej jako wystarczających do ustalenia sprawstwa I. M. w zakresie zarzucanego jej czynu. Sąd Okręgowy w Łodzi odwołał się przy tym do konkretnych okoliczności, których uwzględnienie skutkowało koniecznością weryfikacji poczynionych przez Sąd I instancji ustaleń i w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia I. M. od popełnienia zarzucanego jej czynu. Przedstawiona zaś przez Sąd Okręgowy w Łodzi argumentacja z pewnością nie uchybia wymogom wskazanym w art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k., ale też w art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. W szczególności Sąd trafnie wskazał na ograniczenia związane z niedopuszczalnością odczytywania, czy też wykorzystywania zeznań w charakterze świadka złożonych pierwotnie przez osobę, która następnie występuje w sprawie w charakterze oskarżonego. Stąd oświadczenia oskarżonej I. M. zawarte w protokole badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu oraz w protokole przesłuchania jej w charakterze świadka z dnia 7 marca 2020 r., nie mogły być podstawą ustaleń faktycznych. Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej nie miał zatem podstaw do przyjmowania innych wartości czasowych i ilościowych co do spożytego przez oskarżoną I. M. alkoholu, niż te, które wynikały z jej wyjaśnień. Co istotne wyjaśnienia jej, iż spożyła alkohol we wskazanej przez siebie ilości dopiero po powrocie do domu, nie zostały podważone opinią biegłego z zakresu toksykologii. Biegły bowiem we wnioskach końcowych opinii wyraźnie podkreślił, iż nie można jednoznacznie stwierdzić czasu spożywania przez nią alkoholu (por.

k.116 v.).W tej sytuacji wobec braku jednoznacznych w swojej wymowie dowodów wskazujących na kierowanie przez oskarżoną I. M. samochodem w stanie nietrzeźwości Sąd Okręgowy w Łodzi podjął prawidłową decyzję o zmianie, zaskarżonego apelacjami oskarżonej I. M. i jej obrońcy, wyroku Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej i uniewinnienie oskarżonej I. M. od dokonania zarzucanego jej czynu zakwalifikowanego w akcie oskarżenia jako występki z art. 178a § 1 k.k.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k., orzekł jak w postanowieniu.

[as]